

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. В., 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20231300500120 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Е. А. Т. с ЕГН ***** и А. Д. Н. с ЕГН *****, и двете със заявен съдебен адрес: гр. С., ул. „Г. С. Р.“ №*, ВХ.*, ет. *, ап. * против Решение №468 от 29.12.2022г. по гр.д. №258/2012г. на РС-В., с което са отхвърлени предявените субективно и обективно съединени в условията на евентуалност искове против П. Б. В. с ЕГН ***** с адрес: гр. С., ул. „Н.“ 44, ап. 17 за прогласяване нищожността на сделката, обективирана в нотариален акт за покупко - продажба № 71, т.ІІІ, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т. поради оттегляне на пълномощията и липса на съгласие за сключването ѝ от страна на първата ищца, и за унищожаване на сделката, обективирана в описания - по горе акт, поради сключването ѝ при условията на заплашване и възбуждане на основателен страх у втората ищца А. Д. Н. от страна на ответника П. В., като неоснователни.

С решението жалбоподателките са осъдени да заплатят на ответника сумата в размер на 600лв. - разноси по делото, а на РС - В. сумата от 150.00 лева - разноси за вещо лице.

Поддържа се във въззивната жалба, че обжалваното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно.

Твърди се, че от събраните пред ВРС писмени и гласи доказателства се установявало, че:

Първата въззивница /ищца/ Е. А. Т. е придобила от родителите си собствеността на недвижимия имот в с.К., общ.В. предмет на договора за покурко-продажба обективиран в Нотариален акт № 73, т. I, рег. № 988. н. д. № 88/2000 г. на нотариус Л. Ц.

Семейното съжителство между втората въззивница/ищца/ А. Д. Н. с ответника П. Б. В., продължило от 05. 2005 г. – 05.2009 г., Съжителството между двамата било съпроводено с психически и физически тормоз от страна на В., установено от свидетелските показания от 25. 03. 2013 г. /осз/, като тези отношения не били известни на Т., поради пребиваването □ в И. през периода.

По делото били събрани доказателства за упражнения тормоз от В. над Н. и след раздялата им през 05.2005г., изразяващ се в нанасяне на побой, изпращане на заплашителни съобщения с искания за пари.

Впоследствие ответникът настоял втората въззивница/ищца/ да му продаде къщата и имота в с. К., отправяйки заплахи за живота ѝ, този на родителите ѝ и на нейните баба и дядо.

През м. август 2010 г. въззивницата Е. Т. се прибрала в Б. по настояване на дъщеря ѝ, за да ѝ направи пълномощно за разпорежда с процесния имот, включително и да го продава на когото намери за добре и на каквата цена реши. Обяснението на Н. било, че с В. имали намерение да теглят кредит и им трябвало имуществото, с което да го обезпечат.

На 26. 08. 2010 г. първата въззивница/ищца/ е съставила в полза на дъщеря си втората въззивница пълномощно с права да продаде процесния имот. Същия ден Т. заминала за С. и тогава Н. ѝ се обадила по телефона, за да я уведоми, че е предоставила пълномощното на ответника, тъй като последният я е заплашил и искал да му прехвърли имота. Т. веднага била оттеглила пълномощното от Н., която от своя страна уведомила ответника В. за оттеглянето, но въпреки това на другия ден той я завел насила при нотариус Б. Т., където е извършена покупко-продажба на процесния имот.

На 27. 10. 2010 г. ответникът поискал от Н. да му подпише запис на заповед за сумата от 155 000 лв., като ѝ заявил, че ако не подпише, ще изгони баба ѝ и дядо ѝ от къщата, която вече била негова собственост.

По делото били представени писмени доказателства, от които се установвало, че двете въззивници/ищци/ превеждали многократно пари на ответника.

Твърди се, че РС - гр. В. направил неправилни и необосновани правни изводи.

Поддържа се, че иска с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД за нищожност на сделката, обективирана в Нотариален акт за покупко-продажба № 71, т. III, рег. № 6054, дело № 309/27. 08. 2010 г. на нотариус Б. Т., поради оттегляне на пълномощията и липса на съгласие за сключването ѝ от страна на първата въззивница/ищца/ е доказан от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Излага се, че липса на съгласие от страна на продавача за сключване на процесната сделка за покупко-продажба била налице, поради оттегляне на процесното пълномощно от 26. 08. 2010 г. преди изповядване на сделката, което е достигнало до знанието на пълномощника и купувача по сделката. Оттеглянето на

пълномощното е направено в писмена форма, чрез записване на гърба на копието на документа, което се е намирало у Н.. Въпреки знанието за оттегленото пълномощно въззиваЕ.я/ответника/ В. на 27. 08. 2010 г. отвел въззивницата Н. при нотариус и изповядали сделката за покупко-продажба, обективизирана в Нотариален акт за покупко-продажба № 71, т. III, рег. № 6054, дело № 309/27. 08. 2010 г. на нотариус Б. Т.

Посочва се, че упражнената върху ищцата Н. принудата била установена от заключенията на приетите по делото Съдебно-психологични експертизи и показанията на свидетелите - М.П., Е В. и Р.Ф..

Поддържа се, че със събраните по делото писмени и гласни доказателства доказали и предявления в условията на евентуалност иск с правно основание чл. 30 ЗЗД за унищожаемост на сделката, обективизирана в Нотариален акт за покупко-продажба № 71, т. III, рег. № 6054, дело № 309/27. 08. 2010 г. на нотариус Б. Т. - поради сключването ѝ при условията на заплашване и възбуждане на основателен страх у А. Д. Н. от страна на ответника П. В., а изводите на РС-В. били неправилни и необосновани. Излага се, че ВРС не е съобразил в достатъчна степен показанията на свидетелката М.П. за взаимоотношенията между Н. и В., както и за причината за честите парични преводи между двамата.

Посочва се, че показания за конкретните заплахи, станали причина за процесната сделка, от страна на ответникът В. към Н. са дали и свидетелите Е. В. и Р.Ф., които се подкрепяли от заключенията на приетите по делото експертизи.

Поддържа се, че ВРС е допуснал нарушение на процесуалните правила - чл. 300 ГПК, като е приел Присъдата от 20.11.2020 г. по ВНОХД № 437/2018 г. на Апелативен специализиран съд, Пети състав, с която въззиваЕ.я/ответника/ е оправдаван, като основно доказателство в гражданския процес, като считат, че е неотнормимо към наличието на предпоставките за основателността на исковете. Излага се още, че не всяка принуда и възбуждане на страх по смисъла на чл. 30 ЗЗД съставляват престъпление по НК.

Иска се от съда да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да уважи предявените искове. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания. Не прави искане за присъждане на разноски по производството.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваЕ.я П. Б. В. с ЕГН ***** чрез адв.-пълномощник Р. Р. от АК-В. с който се оспорва изцяло въззивната жалба и се навеждат доводи в насока правилност на обжалваното решение. Отправя искане за потвърждаване на решението на РС-В.. Иска присъждане на разноски за въззивното производство.

ОС-В., след като се запозна с оплакванията във въззивната жалба, становището на ответната по жалба страна и събраните доказателства приема за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Делото пред РС-В. е образувано по искова молба от Е. А. Т. с ЕГН ***** и А. Д. Н. с ЕГН ***** против П. Б. В. с ЕГН ***** с която са предявени субективно и обективно съединени в условията на евентуалност искове за прогласяване нищожността на сделката, обективирана в нотариален акт за покупко - продажба № 71, т.ІІІ, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т. поради оттегляне на пълномощията и липса на съгласие за сключването ѝ от страна на първата ищца Е. А. Т., и за унищожаване на сделката, обективирана в описания - по горе акт, поради сключването ѝ при условията на заплашване и възбуждане на основателен страх у втората ищца А. Д. Н. от страна на ответника П. В.. Приложени са писмени доказателства и са направени доказателствени искания.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законния срок, с който е оспорил исковите претенции като неоснователни. Навел е твърдения, че пълномощното не е оттеглено към момента на сделката, че ищцата А. Д. Н. се е явила като пълномощник и по никакъв начин не е обективирала пред ответника, че пълномощното е оттеглено, видимо не е била притеснена. Поддържа също, че извършеното уведомяване на обратната страна на копието на пълномощното е антидатирано, написано е много след сделката. Никога не е заплашвал ишците, заплатил е реално сумата в нотариалния акт. Направил е доказателствени искания.

Между страните по делото не е спорна родствената връзка между двете въззивици, а именно, че са майка и дъщеря.

Първата въззивница /ищца/ Е. А. Т. с нотариален акт № 73, т. І, н.д. № 88/2000г. на нотариус Л. Ц.придобила от родителите си собствеността върху недвижим имот - парцел ХХ* в кв. * по плана на с. К., общ. В., целят с площ от 912 кв.м., ведно с построените в дворното място едноетажна масивна жилищна сграда със застроена площ 94 кв.м. и лятна кухня.

С нотариално заверено пълномощно от 26.08.2010г. Е. Т. упълномощила дъщеря си - втората въззивница/ищца/ А. Д. Н., да продаде на когото намери за добре посочения по-горе имот, и при цена и условия, каквито прецени, както и да получи продажната цена.

На 27.08.2010г. въззивница Н. като пълномощник на майка си продала на въззивЕ.я П. В. процесния имот, за което е съставен нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 71, том ІІІ, дело № 509/2010г. на нотариус Б. Т..

На 27.10.2010г. въззивницата А. Н. издала в полза на ответника запис на заповед за сумата от 155 000 лева.

По първоинстанционното дело са представени платежни нареждания от въззивницата/ищцата/ А. Д. в полза на въззивЕ.я П. В. за извършени парични преводи през 2011г.

Между страните не е спорно, а и е установено от свидетелските показания, че през периода 2005г. до м. март -май 2009г. въззивницата А. Н. и въззивЕ.я П. В. живели на семейни начала.

В първоинстанционното производство на зададени въпроси по реда на чл. 176 от ГПК страните са посочили, че между тях е имало и финансови отношения, като взаимно си превеждали различни суми пари в левове и евро. Всяка от страните посочва различни основания, за да извърши паричните преводи.

В първоинстанционното производство са събрани и гласни доказателства.

Свидетелката М. Е.а П. заявява, че е дългогодишна приятелка на ищцата А. Н., а ответника В. познава откакто заживели заедно. Фактическото съжителство между двамата продължило от 2005г. до 2009г. През този период ответникът В., знаейки че родителите на А. работят в чужбина и разполагат с пари, непрекъснато искал пари от А.. Манипулирал я психически и постоянно я тормозел за пари, като ставало въпрос за големи суми. Според свидетелката ищцата Н. нямала собствена воля, била психически зависима от В., но не е присъствала на техни разговори, не е виждала В. да посяга на Н., но същата изказва предположения за това, т.к идвала посинена. Многократно А. му е превеждала пари от различни клонове на банка в гр. С.. След разговори с ответника по телефона, А. се разстройвала. Според тази свидетелка, по това време ответникът искал да тегли кредит от И. и заради това му трябвала кредитна история да има текучество пари по сметка. Според нея ответникът не работил, а живеел с парите на ищцата А. Н.. Впоследствие свидетелката разбрала от нея, че била принудена да прехвърли къщата в с. К. на ответника, защото той заплашвал, че ще убие баба й и дядо й.

Свидетелката Е.Г.В. заявява, че имала магазин до къщата на ищите, които познавала много-добре, а ответника откакто заживял с А.. Посочва, че от бабата и дядото на ищцата А. разбрала, че ответникът П. я изнудвал за пари, заплашвал я, държал се лошо с нея. Последната била изтормозена, подтисната.

Свидетелят Р.Н.Ф. - чичо на ищцата А. Н., установява обстоятелства във връзка с отношенията на ищцата А. с ответника, които датират след 2009г., когато А. дошла да живее в с.К.. Посочва, че ответника В. се държал агресивно, заключил къщата в с. К. с катинари. Тогава свидетелят разбрал, че къщата му била прехвърлена, като ищцата А. Н. му казала, че това е станало, защото ответникът заплашвал, че ще убие баба й и дядо й.

Свидетелката В.П.Х. установява, че през лятото на 2010г. била на кафе с ответника. Свидетелката знаела, че той има среща с бившата си приятелка при нотариус, за да прехвърлят нещо. Свидетелката отишла заедно с ответника, там била ищцата А., която заедно с ответника влезли при нотариуса. Според тази свидетелка, А. била видимо спокойна.

Свидетелят Н. В. - брат на ответника П. В. заявява, че заедно с ответника работили в И. в сферата на строителството до 2007г.-2008г. През това време брат му изпращал много пари на А., общо около 80000.00 евро. Връзката им била няколко години, като започнала преди ответникът да замине за И.. Свидетелят установява също, че през 2010г. били на кафе и А. отишла при тях. Тогава последната се разбрала с П. В. на следващия ден да извършат някаква сделка за някаква къща в с. К.. През това време, според този свидетел, ищцата А. Н. била спокойна.

Свидетелят Б. Т. - нотариус, при който е изповядана процесната сделка установява, че по нотариалното дело няма обективизирано оттегляне на пълномощно от продавача, ако е имало такова оттегляне, той не би извършил сделката.

Съдът дава вяра на свидетелските показания доколкото същите възпроизвеждат лични впечатления на свидетелите за събития, на които са присъствали.

В с.з. от 25.03.2013г. вещото лице д-р К. е посочило, че няма данни за психично разстройство на ищцата А. Д. в миналото и в настоящия момент.

От приетата по делото съдебно-психологическа експертиза се установява, че вещото лице е дало заключение, че ищцата А. Н. в момента на извършване на сделката покупко-продажба на 27.08.2010г. е имала повишена тревожно- депресивна симптоматика, емоционално лабилна при занижена волева активност и способност за вземане на решения. Вещото лице в с.з. на 17.04.2013г., е пояснило, че при изготвяне на заключението е направено психологическо изследване по методика, която е в тестови вид - въпроси и отговори, проведено е и събеседване с ищцата А. Н.. За отговора на въпросите лицето носи отговорност, а вещото лице сумира точките по методика за изчисление и се определя симптоматиката на депресивното състояние. При теста, приложен на ищцата няма скала за лъжа.

Вещите лица по назначената тройна съдебно-психологическа експертиза от 13.10.2022г., дават заключение, че поведението и действията на ищцата А. Н. в миналото са били вследствие от емоционална уязвимост и психически натиск. Посочили са, че изследваните преживявания към момента на събитията са в отминал период с голяма давност, което повлиява на обективността и точността на резултатите. Водещото е субективното преживяване на изследваното лице.

По делото е приложено и пълномощно от ищцата Е. А. Т. в полза на ответника от 04.05.2010г. с права да ипотекира имуществото ѝ в с. К..

Приложен е препис на нотариалното дело на нотариус Б. Т. / л.191/ за процесната сделка. В нотариалното дело няма данни за оттегляне на нотариално заверено пълномощно от 26.08.2010г. От приложеното копие на процесното пълномощно се установява, че не е нарушена неговата цялост, т.е върху същото няма зачертавания или друг добавен текст.

По делото са приложени преписи на Присъда от 03.07.2018г. по НОХД № 1669/2015г. по описа на СНС, Присъда от 20.11.2020г. по ВНОХД № 437/2018г. по описа на АСНС и Решение № 60223 от 21.12.2021г. по НД № 899/2021г. на ВКС, III Н.О. От преписите на посочените съдебни актове се установява, че с влязла в сила на 21.12.2021г. Присъда от 03.07.2018г. по НОХД № 1669/2015г. по описа на СНС, ответникът П. В. в качеството му на подсъдим е оправдан по повдигнатите обвинения за извършени престъпления по чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. с ал. 1, вр. с чл. 213а, ал. 3, т. 2 и ал. 2., 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК спрямо ищите по делото, сред които и за това, че на 27.08.2010г. принудил А. Д. Н. чрез

заплашване, че ще пострада тя и нейни близки, да извърши нещо противно на волята ѝ - да му прехвърли процесния имот в с. К., който имот Н. му прехвърлила чрез пълномощно издадено от Т..

За да отхвърли иск за прогласяване нищожността на сделката, обективирана в нотариален акт за покупко - продажба № 71, т. III, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т. поради оттегляне на пълномощията и липса на съгласие за сключването ѝ от страна на първата ищца. РС-В. е приел, че по делото ищцата Е. Т. не е доказала да е оттеглила от дъщеря си ищцата Н. още същия ден -26.08.2010г. даденото □ нотариално заверено пълномощното с нотариално заверени подпис рег. № 5942 и съдържание с рег. № 5943, и двете от 26.08.2010г. от нотариус Б. Т..

За да отхвърли предявения при условията на евентуалност иск за унищожаване на сделката, обективирана в посочения - по горе нотариален акт поради сключването ѝ при условията на заплашване и възбуждане на основателен страх у А. Д. Н. от страна на ответника П. Б., РС-В. е приел, че не са ангажирани доказателства, които да установяват твърдяното възбуждане на основателен страх у ищцата А. Н. от страна на ответника В., който да е причина за извършване на разпоредителната сделка. Приел е още, че наведените твърдения за заплахата се опровергават от приложената по делото влязла в сила Присъда от 20.11.2020г. по ВНОХД № 437/2018г. по описа на АСНС, с която ответника В. в качеството му на подсъдим е оправдан по повдигнатите обвинения за извършени престъпления по чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. с ал. 1, вр. с чл. 213а, ал. 3, т. 2 и ал. 2., 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК спрямо ищите по делото, сред които и за това, че на 27.08.2010г. принудил А. Д. Н. чрез заплашване, че ще пострада тя и нейни близки, да извърши нещо противно на волята ѝ - да му прехвърли процесния имот в с. К.. Първоинстанционният съд се е позовал на разпоредбата на чл. 300 от ГПК и е приел, че присъдата с която ответникът е оправдан е задължителна за гражданския съд.

Пред втората инстанция не са представени нови доказателства и не са правени доказателствени искания.

С оглед на така установената фактическа обстановка, В ОС намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата

процесуални действия и обосноваността на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл.269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозиранията срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, като настоящият състав напълно споделя мотивите на ВРС и не следва да ги преповтаря в решението си, като на основание чл.272 ГПК препраща към тях.

Съдът констатира, че възраженията във въззивната жалба са били наведени и пред ВРС, като първоинстанционният съдът е дал отговор в обжалваното решение.

По наведените възражения по предявения иск с правно основание чл. чл. 26, ал. 2, предл. второ от ЗЗД във вр. с чл.44 и чл.41,ал.1, предл. първо от ЗЗД за прогласяване нищожността на сделката, обективирана в нотариален акт за покупко - продажба № 71, т.Ш, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т. поради оттегляне на пълномощията и липса на съгласие за сключването ѝ от страна на първата ищца, съдът намира следното:

Липсата на съгласие като основание за нищожност на договора трябва да е налице към момента на сключването му. Изразеното съгласие към момента на сключването на сделката не е засегнато от порок на волята, когато е налице пълно и взаимно съответствие между съзнаваното желание и неговото външно проявление. Направената преценка в един по-късен момент след сключване на сделката, че направеното волеизявление е погрешно, не се отразява на действителността на сделката. Тя поражда правни последици поради изразеното съгласие към момента на сключването ѝ.

Настоящият състав намира, че при така установената фактическа обстановка по делото, от въззивниците не са ангажирани доказателства, установяващи оттегляне на

даденото от Е. Т. упълномощаване с Пълномощното от 26.08.2010г., за което няма спор, че е надлежно с нотариално заверени подпис рег. № 5942 и съдържание с рег. № 5943, удостоверени от нотариус Б. Т.. Въз основа на него, на 27.08.2010г. е изповядана и процесната сделка при същия нотариус. От свидетелските показания на нотариуса Б. Т., се установи, че обективизиране на твърдяното оттегляне на пълномощията по нотариалното дело липсва, което и настоящият състав констатира от приложеното копие на нотариалното дело към което са приложени съставените и подписани от въззивницата /ищцата/ Т. декларации по ДОПК и ЗННД с нотариална заверка на подписите с рег. №5944, съответно № 5945 от 26.08.2010г. Дори самият нотариус Б.Т. заявява, че ако е бил уведомен по какъвто и да е начин не би изповядал сделката.

Съдът не кредитира отразеното с ръкописен текст на гърба на представения препис на пълномощното по делото — л.9 от упълномощената А. Н., че същата е уведомена, че Е. Т. е оттеглила дадените ѝ пълномощия от 26.08.2010г. От приложения препис на нотариалното дело се установява, че такова отразяване липсва на представеното на нотариуса пълномощно, поради което е напълно възможно написаното да е извършено в един по-късен момент за целите на настоящия процес. По делото твърдяното оттегляне на пълномощията е оспорено своевременно с отговора на исковата молба от ответната страна и в тежест на ищеца е при условията на главно и пълно доказване да ангажира доказателства в тази насока. Прекратяването на упълномощаването с неговото оттегляне, следва да бъде обективизирано от външна страна и да достигне по недвусмислен начин до знанието на упълномощеното лице и купувача, като доказателства в тази насока по делото не са ангажирани.

Предвид изложеното процесната сделка за прокупо-продажба на недвижимия имот сключен на 27.08.2010г. между страните и обективирана в нотариален акт за прокупо - продажба № 71, т.ІІІ, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т. е породила правни последици, поради изразеното съгласие към момента на сключването ѝ.

С оглед гореизложеното, иска по чл. 26, ал. 2, пр.2 от ЗЗД, като неоснователен и недоказан правилно и законосъобразно е отхвърлен от РС-В..

По наведените възражения по предявения при условията на евентуалност иск за унищожаване на сделката, обективирана в същия нотариален акт за прокупо - продажба № 71, т.ІІІ, дело № 309/27.08.2010г. на нотариус Б. Т., поради сключването ѝ при условията на заплашване и възбуждане на основателен страх у А. Д. Н. от страна на ответника П. В., съдът намира следното:

За да се приеме, че е осъществен съставът на чл. 30 ЗЗД, освен непозволени и противоречащи на закона или морала действия, извършени от едната страна по договора, законът изисква тези действия да са предизвикали основателен страх у другата страна, който да е оказал въздействие върху нея при подписването на договора. Заплашването е основание за унищожаване на сделката, когато едната страна е била принудена от другата чрез

възбуждане на основателен страх. То може да бъде насочено срещу живота, здравето, честта, достойнството, имуществото на заплашеното лице или на близките му. Заплашване е налице не само когато заплахата е изразена в неправомерно деяние, но и когато само по себе си то не е такова. При заплашването увреденият съзнава естеството на сделката, но я сключва, за да избегне последици, които той счита за по-неблагоприятни.

Настоящият състав приема, че при така установената по делото фактическа обстановка и събрани доказателства не се установява твърдяното възбуждане на основателен страх у ищцата А. Н. от страна на ответника, който да е причина за извършване на разпоредителната сделка на 27.08.2010г.

От събраните по делото доказателства не се установяват наведените твърдения от ищите с исковата молба, че ответникът В. отправял заплахи за живота на ищцата А. Н. и този на нейните баба и дядо /родители на ищцата Е. Т./, което е причина да се извърши разпоредителната сделка, а точно обратното, че липсва заплахата опорочаваща сделката.

От приложената Присъда от 20.11.2020г. по ВНОХД № 437/2018г. по описа на АСНС, влязла в сила на 21.12.2021г. с постановяването на Решение № 60223 от 21.12.2021г. по НД № 899/2021г. на ВКС, III Н.О. се установява по безспорен начин, че ответникът В. в качеството му на подсъдим е оправдан по повдигнатите обвинения за извършени престъпления по чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. с ал. 1, вр. с чл. 213а, ал. 3, т. 2 и ал. 2, 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК спрямо ищите по делото, сред които и за това, че на 27.08.2010г. принудил А. Д. Н. чрез заплашване, че ще пострада тя и нейни близки, да извърши нещо противно на волята ѝ - да му прехвърли процесния имот в с. К..

Съобразно чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за съда, разглеждащ гражданските последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен.

От граматическото и логическо тълкуване на чл.300 ГПК се налага разбирането, че по изрично разпореждане на закона влязлата в сила присъда е задължителна за съда, разглеждащ гражданско правните последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен. Следователно присъдата на наказателния съд се ползва със сила на присъдено нещо единствено за изчерпателно посочените в чл. 300 ГПК обстоятелства. Осъдителна или оправдателна, обвързващата сила на присъдата винаги предполага тъждество между деянието, предмет на същата и деянието, което е предмет на доказване в иския процес пред гражданския съд.

В конкретния случай е налице тъждество между деянието предмет на влязлата в сила Присъда от 20.11.2020г. по ВНОХД № 437/2018г. по описа на АСНС с която ответникът В. е оправдан и наведените твърдения в настоящото производство за вида и обема на отправените заплахи от ответника към ищцата А. Н.. Друго различно правонарушението, от това за което е оправдан В., в настоящия процес не е заявено.

Следва да се отбележи, че дори и от заключенията на вещите лица по назначените и

приети по делото СПЕ не може да се направи извод за твърдяното заплашване, което да влече унищожаемост на процесния договор. Действително, вещите лица заключават, че към момента на изповядване на сделката - 27.08.2010г. ищцата А. Н. имала повишена тревожно-депресивна симптоматика, била емоционално лабилна при занижена волева активност и способност за вземане на решения. Видно е обаче, че заключенията са дадени на база тестово изследване, като и по двете експертизи вещите лица посочват, че се ръководят единствено от отговорите на изследваното лице. Предвид изложеното не може да се кредитират безрезервно заключенията на вещите лица, поради което наведените възражения в тази насока също са неоснователни.

С оглед на горното съдът счита, че изводите на ВРС в обжалваното решение са правилни и напълно се споделят от настоящата инстанция, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските пред въззивната инстанция.

Страните по делото не са направили възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на насрещната страна на основание чл.78,ал.5 от ГПК.

На основание чл.78,ал.2 от ГПК жалбоподателите Е. А. Т. и А. Д. Н. следва да бъдат осъдени да заплатят на ответната по жалбата страна П. Б. В. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева, съобразно представения списък за разноски и договор за правна защита и съдействие.

По изложените съображения, В ОС

Р Е Ш И :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 468 от 29.12.2022г. по гр.д. № 258 по описа за 2012г. на РС-В..

ОСЪЖДА Е. А. Т. с ЕГН ***** и А. Д. Н. с ЕГН *****, и двете със съдебен адрес: гр.С., ул. „Г. С. Р.“ №*, вх.Б, ет. 2, ап. 22 да заплатят на П. Б. В. с ЕГН ***** и адрес: гр.С., ул. „Н.“ 44, ап. 17 сумата от 1500 лева - разноски по делото във въззивната инстанция.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните

пред ВКС

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____